

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

15. dubna 2010 *

Ve věci C-542/08,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Verwaltungsgerichtshof (Rakousko) ze dne 12. listopadu 2008, došlým Soudnímu dvoru dne 4. prosince 2008, v řízení

Friedrich G. Barth

proti

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, C. Toader, C. W. A. Timmermans (zpravodaj), P. Kūris a L. Bay Larsen, soudci,

* Jednací jazyk: němčina.

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: M.-A. Gaudissart, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 4. února 2010,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za F. G. Bartha Laurerem a Arlamovskym, Rechtsanwälte,
- za rakouskou vládu E. Riedlem, jako zmocněncem,
- za českou vládu M. Smolkem, jako zmocněncem,
- za francouzskou vládu G. de Berguesem a B. Cabouatem, jakož i A. Czubinski, jako zmocněnci,

- za italskou vládu I. Bruni, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s F. Arenou, avvocato dello Stato,
- za polskou vládu M. Dowgielewiczem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi V. Kreuschitzem a G. Rozetem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- ¹ Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 39 a čl. 7 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1612/68 ze dne 15. října 1968 o volném pohybu pracovníků uvnitř Společenství (Úř. věst. L 257, s. 2; Zvl. vyd. 05/01, s. 15), jakož i zásady efektivity.

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci stížnosti F. G. Bartha podané proti Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung (spolkovému ministerstvu pro vědu a výzkum) ve věci rozhodnutí, v němž bylo vůči F. G. Barthovi namítáno částečné promlčení jeho žádosti o poskytnutí zvláštního příplatku za odsloužená léta.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

- 3 Článek 7 odst. 1 nařízení č. 1612/68 stanoví :

„S pracovníkem, který je státním příslušníkem členského státu, nesmí být na území jiného členského státu z důvodu jeho státní příslušnosti zacházeno jinak než s tuzemskými pracovníky, jde-li o podmínky zaměstnávání a pracovní podmínky, zejména z oblasti odměňování, propouštění a návratu k povolání nebo opětného zaměstnání, pokud se stal nezaměstnaným.“

Vnitrostátní právní úprava

- 4 Zákon o platech z roku 1956 (Gehaltsgesetz 1956, dále jen „GehG“), ve znění zákona vyhlášeného v BGBl. I, 109/1997, stanoví ve svém § 50a odst. 1 následující:

„Řádnému univerzitnímu [...] profesorovi, který prokáže patnáctiletou odslouženou dobu v tomto funkčním zařazení na rakouských univerzitách [...] a který po dobu čtyř let pobíral příplatek za odsloužená léta podle § 50 odst. 4, přísluší od okamžiku splnění obou těchto podmínek zvláštní příplatek za odsloužená léta, který se zohledňuje při výpočtu starobního důchodu a jehož výše odpovídá výši příplatku za odsloužená léta podle § 50 odst. 4.“

- 5 Zákon vyhlášený v BGBl. I, 130/2003 doplnil do § 50a GehG čtvrtý odstavce následujícího znění:

„Při výpočtu patnáctileté odsloužené doby vyžadované v odstavci 1 se započítají doby odsloužené:

- 1) po 7. listopadu 1968 ve srovnatelné funkci na univerzitě státu, který je nyní členem Evropského hospodářského prostoru nebo jehož právní nástupce je nyní členem Evropského hospodářského prostoru nebo

[...]“

- 6 GehG, ve znění k datu jmenování žalobce v původním řízení (BGBl. 318/1973), stanoví § 13c odst. 1 následující:

„Nárok na plnění se promlčí, pokud není uplatněn v průběhu tří let poté, co bylo poskytnuto plnění nebo vznikly výdaje, které nárok zakládají.“

- 7 Ustanovení § 169a GehG, které bylo do tohoto zákona doplněno zákonem vyhlášeným v BGBl. I, 130/2003, stanoví:

„1. Prokáže-li univerzitní činný profesor, profesor v důchodu nebo emeritní univerzitní profesor odsloužené doby podle § 50a odst. 4, ve znění spolkového zákona vyhlášeného v BGBl. I, 130/2003, které je nyní třeba na základě uvedeného zákona zohlednit, musí se v důsledku toho na jeho žádost přizpůsobit zvláštní příplatek za odsloužená léta podle § 50a. Žádost mohou rovněž podat bývalí univerzitní profesori, pokud splňují stanovené podmínky [...]

2. Přizpůsobení zvláštního příplatku za odsloužená léta podle odst. 1 je účinné zpětně, nejdříve však od 1. ledna 1994.

3. Žádosti podané podle odst. 1 jsou právně účinné tehdy, pokud byly podány před uplynutím dne 30. června 2004.

4. Pro nároky na odměnu a nároky v důchodu, které vyplývají z odstavce 1 pro období před 1. červencem 2004, se pro účely počítání tříleté promlčecí lhůty stanovené v § 13b tohoto zákona [...] nepřihlíží k době od 30. září 2003 do 30. června 2004.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 8 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že žalobce v původním řízení, který je německým státním příslušníkem, byl od 1. ledna 1975 do 28. února 1987 činný jako univerzitní profesor na Univerzitě Johanna Wolfganga Goetha ve Frankfurtu nad Mohanem (Německo). S účinností od 1. března 1987 byl jmenován řádným univerzitním profesorem na univerzitě ve Vídni (Rakousko). Tímto jmenováním získal žalobce v původním řízení rovněž rakouské občanství.
- 9 Jelikož odsloužené doby žalobce v původním řízení na univerzitě ve Frankfurtu nad Mohanem nebyly započteny pro účely poskytnutí zvláštního příplatku za odsloužená léta upraveného v § 50a odst. 1 GehG, nebyl mu tento příplatek vyplacen.
- 10 Poté, co zákonem vyhlášeným v BGBl. I, 130/2003 pozměnil rakouský zákonodárce GehG tak, aby byl zohledněn rozsudek ze dne 30. září 2003, Köbler (C-224/01, Recueil, s. I-10239), požádal žalobce v původním řízení dopisem ze dne 2. března 2004 zasláným Univerzitě Vídeň o úpravu svého zvláštního příplatku za odsloužená léta tak, aby byla započtena doba, kterou odsloužil na univerzitě ve Frankfurtu nad

Mohanem. Rozhodnutí vydané v tomto správním řízení stanovilo ve svém článku 1, že žalobce v původním řízení může od 1. ledna 1994 nárokovat zvláštní příplatek za odsloužená léta z důvodu započtení uvedené doby. Článek 2 tohoto rozhodnutí však uváděl, že pokud jde o odměňování, vyvolává úprava tohoto příplatku podle článku 1 účinky od 1. října 2000.

- 11 V žalobě, kterou podal u předkládajícího soudu, žalobce v původním řízení výslovně napadá pouze článek 2 uvedeného rozhodnutí, avšak nezpochybňuje datum, ke kterému mohl podle jeho článku 1 uplatňovat nárok na přizpůsobení zvláštního příplatku za odsloužená léta. Žalobce v původním řízení v podstatě tvrdí, že uplatnění ustanovení o promlčení uvedené v článku 2 tohoto rozhodnutí není v souladu s právem Společenství, především pak s článkem 39 ES.
- 12 Verwaltungsgerichtshof, máje za to, že k vyřešení sporu, který mu byl předložen, je nezbytný výklad práva Společenství, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Představuje uplatnění ustanovení o promlčení, upravující tříletou promlčecí lhůtu, na zvláštní příplatky za odsloužená léta, které byly v případě, jako je případ, který je předmětem původního řízení, odepřeny migrujícímu pracovníkovi na základě vnitrostátní právní úpravy neslučitelné s právem Společenství platné před vydáním [výše uvedeného rozsudku Köbler] nepřímou diskriminací migrujících pracovníků ve smyslu článku 39 ES a čl. 7 odst.1 nařízení [...] č. 1612/68 nebo omezení volného pohybu pracovníků zaručeného těmito ustanoveními?

- 2) Bude-li na první otázku odpovězeno kladně, brání v takovém případě, jako je případ, který je předmětem původního řízení, článek 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení [...] č. 1612/68 použití takového ustanovení o promlčení na zvláštní příplatky za odsloužená léta, které byly migrujícímu pracovníkovi před vydáním [výše uvedeného rozsudku Köbler] odeprény na základě vnitrostátní právní úpravy neslučitelné s právem Společenství?

- 3) Zakazuje zásada efektivity za takových okolností, jaké nastaly v původním řízení, uplatnění ustanovení o tříleté promlčecí lhůtě na podávání žádostí, kterými jsou uplatňovány nároky na zvláštní příplatky za odsloužená léta z minulosti, které byly případným příjemcům odeprény v rozporu s právem Společenství na základě jednoznačně formulovaných vnitrostátních předpisů?“

K předběžným otázkám

- 13 Podstatou předběžných otázek předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda právo Unie brání takovým právním předpisům, jaké jsou dotčené ve věci v původním řízení, jež upravují tříletou promlčecí lhůtu u žádostí o vyplacení zvláštních příplatků za odsloužená léta, které byly pracovníkovi, jenž využil svých práv na volný pohyb, před vydáním výše uvedeného rozsudku Köbler odeprény na základě vnitrostátních právních předpisů neslučitelných s právem Společenství.

- 14 Je nutno připomenout, že ve výše uvedeném rozsudku Köbler Soudní dvůr v zásadě uvedl, že článek 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1612/68 musí být vykládány v tom smyslu, že brání poskytování zvláštního příplatku za odsloužená léta, jenž podle takového ustanovení, jako je § 50a GehG ve znění před změnou učiněnou zákonem

vyhlášeným v BGBl. I, 130/2003, byl přiznán pouze univerzitním profesorům, kteří odpracovali patnáct let na rakouských univerzitách.

- 15 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že Rakouská republika splnila povinnosti plynoucí z tohoto rozsudku tím, že zákonem vyhlášeným v BGBl. I, 130/2003 doplnila do § 50a GehG čtvrtý odstavec citovaný v bodě 5 tohoto rozsudku. Žádost o zvláštní příplatek za odsloužená léta podléhá po této legislativní změně tříleté promlčecí lhůtě podle §13b odst. 1 GehG, která je případně prodloužena o dobu devíti měsíců uvedenou v § 169a odst. 4 GehG.
- 16 V této souvislosti je třeba uvést, že jednak za okolností věci v původním řízení představuje taková promlčecí lhůta procesní podmínku žaloby určené k zajištění ochrany práva, které takovému procesnímu subjektu, jako je žalobce v původním řízení, poskytuje právo Unie. Dále pak právo Unie neupravuje otázku, zda členské státy mohou za takových okolností stanovit promlčecí lhůtu.
- 17 Z toho vyplývá, že je na vnitrostátním právním řádu každého členského státu, aby upravil takovou procesní podmínku za předpokladu, že tato podmínka není na jedné straně méně příznivá než ty, které se týkají obdobných žalob na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a že na druhé straně v praxi neznemožňuje nebo nadměrně neztěžuje výkon práv přiznaných právním řádem Unie (zásada efektivit) (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 17. listopadu 1998, Aprile, C-228/96, Recueil, s. I-7141, bod 18 a citovaná judikatura).
- 18 Otázky položené předkládajícím soudem je tedy třeba posoudit z hlediska těchto dvou zásad.

- 19 Co se týče zásady rovnocennosti, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury zásada rovnocennosti vyžaduje, aby se všechna pravidla použitelná na žaloby používala bez rozdílu na opravné prostředky odvíjející se od porušení práva Unie a obdobné žaloby odvíjející se od porušení vnitrostátního práva (rozsudek ze dne 26. ledna 2010, *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, C-118/08, Sb. rozh. s. I-635, bod 33 a citovaná judikatura).
- 20 Za účelem ověření skutečnosti, že ve věci v původním řízení byla dodržena zásada rovnocennosti, je tedy třeba posoudit, zda kromě takového ustanovení o promlčení, jaké je předmětem původního řízení, které se použije na žaloby, jež mají ve vnitrostátním právu zajistit ochranu práv, která jednotlivci požívají na základě práva Unie, existuje ustanovení o promlčení použitelné na žalobu vnitrostátní povahy, a zda obě tato ustanovení o promlčení mohou být z hlediska svého cíle a svých podstatných náležitostí považována za podobná (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 16. května 2000, *Preston a další*, C-78/98, *Recueil*, s. I-3201, bod 49, jakož i výše uvedený rozsudek *Transportes Urbanos y Servicios Generales*, bod 35).
- 21 Je přitom třeba předeslat, že, jak vyplývá ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, takové ustanovení o promlčení, jaké je upravené v § 13b GehG, se použije jak na žaloby, jež mají ve vnitrostátním právu zajistit ochranu práv, která jednotlivci požívají na základě práva Unie, tak i na žaloby vnitrostátní povahy. Zdá se tedy, že ustanovení o promlčení použitelná na každou z těchto dvou druhů žalob jsou identická.
- 22 Jak ostatně rovněž uvádějí vlády, které předložily vyjádření Soudnímu dvoru, výjimka, která vyplývá z takového ustanovení, jako je § 169a odst. 4 GehG, které umožňuje prodloužení promlčecí lhůty o devět měsíců, se uplatní pouze u žalob, jež jsou ve vnitrostátním právu určeny k zajištění ochrany práv, která jednotlivci požívají na základě práva Unie.

- 23 Žalobce v původním řízení a Komise nicméně tvrdí, že podle § 169a odst. 1 GehG univerzitní profesori, kteří odsloužili alespoň část svých služebních let na univerzitách v jiných členských státech než v Rakouské republice, musí na rozdíl od profesorů, kteří odsloužili celý svůj služební poměr v posledně uvedeném členském státě, podat pro účely získání zvláštního příplatku za odsloužená léta žádost. Tato situace znamená, že takové ustanovení o promlčení, jaké je dotčeno ve věci v původním řízení, má oblast působnosti, která je v případě žalob, jež mají ve vnitrostátním právu zajistit ochranu práv, která jednotlivci požívají na základě práva Unie, širší než u žalob vnitrostátní povahy.
- 24 Podle žalobce v původním řízení a Komise vyvolává totiž uvedené ustanovení o promlčení své účinky u univerzitních profesorů, kteří odsloužili celý svůj služební poměr v Rakousku, pouze v ojedinělých a zvláštních případech, například když po pochybení nebyly poskytnuty příspěvky, které jsou součástí odměny dotčených osob a když tyto opomněly včas podat žádost o přezkum své situace. Pokud jde naopak o profesory, kteří odpracovali svá služební léta alespoň zčásti na univerzitách v jiných členských státech než v Rakouské republice, použije se ustanovení o promlčení podle názoru žalobce v původním řízení a Komise systematicky.
- 25 Taková okolnost však neumožňuje dospět k závěru, že by ve skutečnosti existovala dvě ustanovení o promlčení, která nelze považovat za podobná.
- 26 Italská, polská a rakouská vláda v podstatě tvrdí, že žádost musí podat nejen profesori, kteří odpracovali svá služební léta alespoň zčásti na univerzitách v jiných členských státech než v Rakouské republice, ale i profesori, kteří odsloužili celý svůj služební poměr v tomto posledně uvedeném členském státě a jejichž zvláštní příplatek za odsloužená léta nebyl správně vypočten. Z toho vyplývá, že žádost musí ve skutečnosti podat všichni profesori, u nichž došlo k nesprávnému použití právních pravidel upravujících poskytování uvedeného příplatku a kteří požadují, aby pochybení, ke kterému došlo, bylo napraveno bez ohledu na to, zda se jedná o pochybení

z hlediska vnitrostátních pravidel, anebo pravidel práva Unie, která musely příslušné vnitrostátní orgány bezprostředně použít.

- 27 Za těchto podmínek nelze mít tedy za to, že takové ustanovení o promlčení, kterému musí čelit žalobce v původním řízení, nelze považovat za ustanovení, které je v rozporu se zásadou rovnocennosti.
- 28 Pokud jde o zásadu efektivy, Soudní dvůr uznal slučitelnost stanovení přiměřených pevných promlčecích lhůt pro podání žaloby s právem Unie, v zájmu právní jistoty, která chrání jak dotýcnou osobu, tak příslušný orgán veřejné správy. Povaha těchto lhůt totiž není taková, aby prakticky znemožňovala nebo nadměrně ztěžovala výkon práv přiznaných právním řádem Unie. Tříletá vnitrostátní promlčecí lhůta se v tomto ohledu jeví jako přiměřená (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Aprile, bod 19, jakož i rozsudek ze dne 24. března 2009, Danske Slagterier, C-445/06, Sb. rozh. s. I-2119, bod 32 a citovaná judikatura).
- 29 Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr nebyl informován o žádných zvláštních okolnostech, nemůže být takové ustanovení o promlčení, jaké se uplatní na žalobce v původním řízení a které upravuje tříletou promlčecí lhůtu, která může být prodloužena o devět měsíců, považováno za ustanovení, které je v rozporu se zásadou efektivy.
- 30 Tento výklad není vyvrácen okolností, že účinky výše uvedeného rozsudku Köbler spadají do doby nabytí účinnosti vykládaného ustanovení, jelikož uvedené účinky nebyly Soudním dvorem časově vymezeny. Použití takové procesní podmínky, jako je promlčecí lhůta dotčená ve věci v původním řízení, nesmí být totiž zaměňována s omezením účinků rozsudku Soudního dvora, kterým se vykládá ustanovení práva

Unie (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 15. září 1998, Edis, C-231/96, Recueil, s. I-4951, body 17 a 18).

31 Žalobce v původním řízení a Komise nicméně uvádějí, že rakouský zákonodárce jednoznačným právním ustanovením vyloučil zohlednění odsloužených dob na univerzitách v jiných členských státech než v Rakouské republice.

32 Univerzitní profesori, kteří prokáží odsloužená léta na takových univerzitách, musejí podle názoru žalobce v původním řízení a Komise za těchto okolností očekávat, že jejich žádosti o uznání tohoto období pro účely poskytnutí zvláštního příplatku za odsloužení léta nebude vyhověno. Rakouský zákonodárce se tedy choval tak, aby odradil univerzitní profesory, kteří mají v zásadě nárok na tento příplatek, od včasného podání žádosti, která je nezbytná k uplatnění tohoto nároku.

33 Je však třeba uvést, že právo Unie členskému státu nezakazuje, aby uplatnil promlčecí lhůtu u žádosti o takový zvláštní příplatek za odsloužená léta, jaký je předmětem věci v původním řízení, který nebyl v rozporu s právem Unie přiznán, a to ani když tento členský stát nepozměnil vnitrostátní pravidla, aby byla s těmito ustanoveními slučitelná. Jinak je tomu pouze tehdy, pokud jednání vnitrostátních orgánů spolu s existencí promlčecí lhůty vedlo k tomu, že určitá osoba byla zcela zbavena možnosti uplatnit své nároky u vnitrostátních soudů (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Aprile, body 43 a 45).

34 Taková okolnost přitom ve věci v původním řízení nenastala.

³⁵ Především je nutno uvést, že použití promlčecí lhůty nezabavuje bez dalšího takovou osobu, jako je žalobce v původním řízení, nároku na příplatek, který jí nebyl přiznán v rozporu s ustanoveními práva Unie (viz obdobně rozsudky ze dne 2. února 1988, Barra a další, 309/85, Recueil, s. 355, bod 19, jakož i ze dne 9. února 1999, Dilexport, C-343/96, Recueil, s I-579, bod 37).

³⁶ Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru ostatně nevyplývá, že skutečnost, že žalobce v původním řízení musel čelit takové promlčecí lhůtě, pochází z nesprávných informací, které mu byly vědomě poskytnuty příslušnými vnitrostátními orgány (viz obdobně rozsudek ze dne 1. prosince 1998, Levez, C-326/96, Recueil, s. I-7835, bod 34). Jak správně uvádí francouzská vláda, skutečnost, že předtím existovala jednoznačná právní úprava, která byla v rozporu s právem Společenství, nesmí být připodobněna poskytování nesprávných informací, neboť jinak by, na rozdíl od toho, co vyplývá z bodu 33 tohoto rozsudku, bylo jakékoli uplatnění promlčecí lhůty za takových okolností, jaké jsou dotčené ve věci v původním řízení, nemožné.

³⁷ Konečně je třeba uvést, že v rozsahu, v němž se předběžné otázky týkají rovněž výkladu článku 39 ES a čl. 7 odst. 1 nařízení č. 1612/68, nelze mít ze stejných důvodů, jaké jsou uvedeny v bodech 21 až 26 tohoto rozsudku, za to, že použití promlčecí lhůty za takových okolností, jaké jsou dotčené ve věci v původním řízení, zakládá nepřímou diskriminaci pracovníka ve smyslu těchto ustanovení.

³⁸ Situace takových univerzitních profesorů, jako je žalobce v původním řízení, musí být totiž považována ze srovnatelnou se situací univerzitních profesorů, kteří odpracovali veškerou svou služební dobu v Rakousku, a jejichž zvláštní příplatek za odsloužená

léta nebyl podle vnitrostátního práva správně vypočítán. Je přitom zjevné, že obě tyto kategorie univerzitních profesorů pobírají v podstatě shodné odměny.

- ³⁹ Stejně tak se nezdá, že použití promlčecí lhůty za takových okolností, jaké jsou dotčené ve věci v původním řízení, představuje samo o sobě omezení volného pohybu pracovníků ve smyslu článku 39 ES. V okamžiku, kdy se promlčecí lhůta uplatní, má totiž její použití účinky na možnost získání zvláštního příplatku za odsloužená léta v období, které se nachází zcela v minulosti. Z toho vyplývá, že tato lhůta nemůže takovému pracovníkovi, jako je žalobce v původním řízení, bránit nebo jej odrazovat od výkonu práv na volný pohyb pracovníků, neboť možnost získání uvedeného příplatku zpětně za minulá období nezávisí na volbě pracovníka svých práv využít (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 27. ledna 2000, Graf, C-190/98, Recueil, s. I-493, bod 24).
- ⁴⁰ Krom toho neexistuje indicie, podle níž by použití promlčecí lhůty za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, bylo způsobilé v určitém okamžiku v minulosti bránit takovému pracovníkovi, jako je žalobce v původním řízení, ve výkonu jeho práv na volný pohyb pracovníků nebo jej od něj odrazovat. Jak vyplývá z výše uvedeného rozsudku Köbler, omezením volného pohybu pracovníků ve smyslu článku 39 ES bylo samotné odmítnutí přiznat zvláštní příplatek za odsloužená léta dotčené osobě v případech, kdy práv na volný pohyb využíval.
- ⁴¹ Na položené otázky je tedy třeba odpovědět tak, že právo Unie nebrání takovým právním předpisům, jaké jsou dotčené ve věci v původním řízení, jež upravují tříletou promlčecí lhůtu u žádostí o vyplacení zvláštních příplatků za odsloužená léta, které byly pracovníkovi, jenž využil svých práv na volný pohyb, před vydáním výše uvedeného rozsudku Köbler odeprény na základě vnitrostátních právních předpisů neslučitelných s právem Společenství.

K nákladům řízení

- ⁴² Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

Právo Unie nebrání takovým právním předpisům, jaké jsou dotčené ve věci v původním řízení, jež upravují tříletou promlčecí lhůtu u žádostí o vyplacení zvláštních příplatků za odsloužená léta, které byly pracovníkovi, jenž využil svých práv na volný pohyb, před vydáním rozsudku ze dne 30. září 2003 ve věci Köbler (C-224/01) odepřeny na základě vnitrostátních právních předpisů neslučitelných s právem Společenství.

Podpisy.